

Синові

Він косить вперше — мій дорослий син.
Його коса, як сотні гільйотин,
стина кульбабам голови пухнасті —
безжально і усміхнено, як Бог.
(«А тут ми, мам, посіємо горох»)
Бо травень, бо настояні на щасті

і день, і ніч. Бо жаби й солов'ї —
співають! Бо любов — як буква ї —
така наївна і така прозора!
Бо літо, бо — гей-гей ще — літ і зим!
Бо косить син, і ангел косить з ним,
і береже, і подумки говорить,

як я говорю: «Травень промине.
Живи щ-о-м-и-т-т-ю, щоб не було “не”:
(не долюбив, не зважився, не втримав).
Живи — як дихай — глибоко. Живи,
як у бою підносять прапори —
на себе сподіваючись й на диво».

Він косить — вжить! Він косить травень — вжить!
Життя біжить, немов ріка біжить,
і дні в стіжок складуться, ніби трави.
Скуштуй усі, впізнай усі в лице,
бо цей мине, і цей мине. І це
солодке літо промине ласкаве,

як я урешті — тихо, навпрошки
піду за обрій. Та твої стежки —
немов нитки безмежні в гобелені...
...Він косить вперше: дзвякання коси,
зітхання саду, бджілок голоси,
і світ, і ріки трав — такі зелені.

Велике прання

— Першого дня Вона розділяє цей світ за кольорами:
біле — до білого, до чорного — чорне, і (за потреби)
всіх барвистих — окремо. Це Заповіт Великої Мами, —
так до неї_малої колись говорив ребе.

— Другого дня Вона ділить (просто-делікатне) на касти —
Вибирає режим, згідно карми
чи міри забруднення, пані Бог —
І талує всередину. Це доля. Цього неможливо відкласти.
А на третій — вмикає пральну небесну машину *Bosh*.

— А це страшно? — питає вона_мала у мудрого ребе. —
Отак, на всіх обертах, отак, утрачаючи голову, навмання?
То доганяти його у натовпі, то тікати,
відштовхуючи від себе...
Як не згубити свою половинку в тому глумі прання?

Коли кидає на поворотах,
коли доля в окропі тебе купає?
— Тоді саме час, аби ставати досконалими,
ніби пані Бог —
Це «Любов» називається, — каже ребе. —
Інколи це порівнюють з раєм.
Так воно й виглядає, урешті. Кругла, як сонце,
любов. Удвох

тоді вони сяють. Сяють зсередини,
у них німби на усе тіло!
Вони крутяться у барабані. І їм по тамтаму увесь світ.
Тоді вже не має значення — кольорове, чорне чи біле.
Тоді центрифуга навіть не діє. Просто життя-політ.

— А що потім? — запитує вона заворожено. —
Як їм уникнути стоку?
Хто зберігатиме їхнє саяво довіку? Хто їхні сльози витре?
— А потім вони розлюблюють —
як відходять щодень на півкроку,
І між ними все менше слів і все більше повітря... —

каже ребе. — Та доки триває велике прання,
вони будуть шукати
одне одного, визирати у натовпі, навіть вночі,
навіть зимою:
діти одного шкарпетково-панчішного комбінату,
діти, що питають навпомацки: «Ти ще зі мною?».

...Одинокі й розгублені, ліві та праві,
темні та кольорові —
доки крутиться барабан-планета,
доки родяться їхні діти,
дай їм, пані Боже, чистого серця і сонячної любові,
а на виході з пралки —
одне одного не загубити.

Лікарняні хроніки

Четверта неврологія дріма,
тут білі стелі, стіни і зима,
тут світ підвладний логіці й людині:
лікарня, церква, морг і харчоблок,
і чоловік (*зима — не до квіток*)
мені сонця приносить мандаринні.

Там — зграйка горобців, а тут — курців
біля дверей димлять в пейзажі ці.
Відлуння кроків довгим коридором.
Метелики подохли в животі,
в спортивних штанах хворі — ці і ті —
пристаркуваті Анни й Командори.

Тут ангел не сідає на плече,
життя крап-крап по крапельці тече,
тут медсестра — ретельна і сумлінна —
устроїть голку. Руки — як трава —
зелені, аж прозорі, отже, «ква»,
та ще трима система-пуповина

отут, поміж людей і їх турбот,
як поплавець, що вигулькне от-от,
на півдорозі із життя — до дому...
Тут білий — лікарняний — божий — світ,
і холодильник, що вурчить, як кіт,
з підписаною хавкою у ньому.

А до весни ще дев'яносто днів,
нехай тривають, аби не тьмянів
світ, голомозий, буцім в Іонеско...
Вікно. Палата. З салом бутерброд.
Якби ви знали, із яких брудот
зростають вірші, говорила тезка.

Чистий четвер

У середині квітня приснився Оксані Господь.
Стоїть на подвір'ї, мружиться, каже: «Оксано, виходь!
Стільки часу минуло, відколи я вмер на хресті,
Розкажи, що нового у цьому земному житті».

— Та, — розводить руками Оксана, — воно ніби й нічо,
Та життя в Україні — перчене, як суп харчо,
Їсти можна, та надто пекуча ота бурда...
Вічні зради, інтриги, запродаństwo, глум, орда,

Знову війни (вони регулярно, як «добрий день»),
І живеш серед того — неначе жива мішень.
Та надіюся, Боже, що врешті все буде о'кей,
Як не в нас (це вже точно) — то хоч у наших дітей.

— Зрозуміло, усе по-старому, — зітхає Господь. —
Не змінилося ніц, хоч щороку до вас приходить.
Але чуєш, Оксано, таке ще скажи мені:
Я ж воскреснути маю уже за чотири дні,

Ви іще пам'ятаєте? Той Гетсиманський сад,
Поцілунок Іуди, гучне «Розіпни», Пилат,
І той хрест, на якому вмирає за вас юдей...
— Та звичайно! Святкуємо! Все у нас як в людей!

— Як приємно! Та ще і погода така весіння!
Розкажи, як святкуєте ви моє Воскресіння?
— Ну, спочатку, готуємось. За день, коли Ти помер,
Треба вікна помити. Конче у Чистий четвер.

Попретати в хаті, на глянц випрати штори-тюлі,
Замісити паску в мидниці чи великій каструлі...
— Почекай-почекай, а паска — це ніби маца пісна?
— Та де, Господи, чи то я вже геть дурна?

Два десятки яєць, цукор, дріжджі, ізюму пів кілограма,
Класний рецепт! Мені дала його ще моя мама!
Потім — вудимо шинку зі свині, котору вбили учора.
— Як цікаво! — дивується Бог. — Зі свині!
Ну а як же Тора?

— Та котора то Тора? Це ж зовсім інакший світ!
Чи ж забувся, Ти Боже? Ти дав нам Новий Завіт.
Там — нічо про свиню! Там — Тебе не згадують всує!
— Я ж не проти, Оксано! Чого ти? Нехай смакує!

— Ще женем самогонку,
робимо хрін і варимо холодець,
Але той холодець — то в суботу вже,
то вже насамкінець,

Розмальовуєм писанки, ховаєм цукерки
від пасхального зайця...
— Інтересно! Звідки в моїй історії
з'явилися кріль і яйця?

— Та хз. У суботу треба в кошик усе зібрати,
Посвятити продукти у церкві, прийти до хати,
Але їсти одразу не можна, хоч смачного багато.
Тільки в неділю, як гості прийдуть. На саме свято.

— Ну це ж треба, стільки всього!
Як несподівано і цікаво!
— Та вже, Боже. Так історично склалося. Може,
зайдеш на каву?
— Та ні, Оксано, завтра ж мені умирати.
Оце дзвонили, нагадували із раю.
А, іще... Вікна можеш не мити. Я тобі дозволяю.

